

азъ самъ съ останалитѣ ще отидѣ срещу младія Византійскій царь Константина.

Първожрецътъ. Добръ сте наумили господарю. Бъдете спокойни и надѣвайте са на божествата.

Кардамъ. Сега да не губимъ врѣме, нѣ напредъ! Надѣвамъ са какъ сички ще мѣ последватъ. А като е неизвѣстно да ли ще са видимъ пакъ събрани заедно, то останете збогомъ. (покланя са излиза).

Сички. Збогомъ господарю! (излизатъ сички).

(завѣсата пада).

ДѢЙСТВІЕ ТРЕТО.

(Сцѣната представлява поле, на едната старна са види чадъръ, а на дъното са гледа възвишена гора.

Врѣмето е на разсѣмнуваніе)

ЯВЛЕНІЕ ПЪРВО.

Кардамъ (самъ).

Боятъ бѣше страшенъ. Побѣдихъ, что нанесохми на Византійцитѣ, прѣдводени отъ самія имъ Императоръ, младія Константина, ще остане за споменъ. Сичко преминахме щастливо. Ако не са лѣжж слѣзли сме чакъ до предѣлитъ на Правадижъ, а това е голѣмъ ударъ за гърдѣливата Византія. Наистинна че бѣхъ изложенъ на пропасть, да заспѣ вѣчно; но съ помощта на божествата, азъ са осѣщамъ пакъ здравъ и неизказанно радостенъ. Нѣ само съ това нетрѣба да са задоволя, трѣба да искамъ съ заплашваніе, отъ тѣхъ награда за трудоветѣ си. Нѣ предъ всичко нужно е да са успокоя малко отъ трудоветѣ си, за да не падна въ нѣкоя тежка болѣсть. (излиза).

ЯВЛЕНІЕ ВТОРО.

Цоко Теоханъ.

Цоко. Почакай тукъ малко Теохане, а азъ ще отидѣ да явя на господаря си, че искашъ да са разговаряшъ съ него. (трѣгва).